

Четата се събираше въ Гюргево, малко градче въ Румъния, срещу гр. Русе. Азъ се познавахъ лично съ Ст. Караджа, още когато той бѣше въ Тулча и не бѣше избѣгалъ въ Румъния. Презъ пролѣтѣта на 1868 год. получихъ въ Русе писмо отъ Караджата, въ което казваше да се стѣгаме, че той скоро ще прецапа Дунава. Ние бѣхме тогава въ Русе само 6 души другари, готови да се хвърлимъ въ борбата.

Веднага се събрахме и отидохме въ лозята, гдето прочетохме писмото. Всички се забравихме отъ радостъ. Нѣкои искаха дори веднага да преплаватъ Дунава и да отидатъ въ Ромъния. Но ги въздържахме. Единъ месецъ по-късно всички се прехвърлихме въ Гюргево, кой както можа. На пристанището ни посрещнаха много приятели, стари познайници. Всички се радвахме. Обсипвахъ ни съ въпроси: какъ сж турцитѣ, имали много турска войска въ Русе? и др.

Потеглихме право за Хаджи-Петровия ханъ, гдето билъ Караджата. Той ни посрещна, както трѣбва. Стаята му — по стенитѣ, по масата, по леглото — навсѣкжде бѣше отрупано съ пушки, револвери и др. възстанически потрѣби.

Оплакваше ни се, че отъ нѣколко дни не билъ заспивалъ и почивалъ отъ тичане насамъ-нататъкъ по организиране на четата.

Хаджи Димитрътъ въ това време не бѣше въ Гюргево. Той билъ въ други ромънски градове да събира и въоръжава четници.

Следъ нѣколко дни и Караджата замина за Букурещъ. Бави се около два месеца. Презъ това време ние се прѣснахме изъ градинитѣ на бѣлгарскитѣ градинари и по брѣга на Дунава, гдето нѣкои си бѣха направили колиби изъ върбалака и почиваха тамъ.

Въ началото на м. юний Караджата се завърна въ Гюргево веселъ и развълнуванъ.

— Скоро да пратите въ Русе известие до приятелитѣ си, — каза той на насъ, — русенцитѣ да ни пратятъ нѣкоя гемия, или нѣкой чамъ (по-малка гемия) да ни пренесе отсреща: следъ два-три дни четата ще мине въ Бѣлгария.

Ние изхвъркнахме отъ радостъ. Почнахме да се цѣлуваме и прегръщаме. Очитѣ на Караджата се налѣха съ сълзи отъ радостъ.

Казахме му, че по-горе отъ Гюргево има единъ празенъ чамъ на единъ грѣкъ. Отидохме съ Караджата да го видимъ. Той хареса ладията. Пазарихме я, че ужъ ще пренесе дърва за Свищовъ, които ще натоваримъ отъ единъ островъ срещу устието на р. Янтра. И сжщиятъ день ладията спушна платно и заплува нагоре къмъ острова.

Мѣстото, гдето щѣхме да се качимъ на ладията, бѣше известно на момчетата. Всички се отправихме за тамъ. Следъ единъ день се събрахме при румънското село Петрошанъ, въ едни